

రచయిత:—

శ్రీ మల్లాది

కాణిమానం

రచయిత:—

మల్లాది

ప్రకాశకులు

పసుపులేటి బాపిరాజు

వల్లివర్ ఆండ్ బుక్సెల్లర్

రాజమండ్రి

1944

సూ చ న

ఎంతకీ నాతిగిసితది— ఇంతసాహసమా— అంటాడు—
మగాడు.

మగాడంటేనే మాయ— సమ్మనవాళ్ళు గోతులోదూకి
వట్లే— పాడులోతు నూతిలో దిగినట్లే— తెగనికత్తితో గొంతు
కోసుకున్నట్లే— జన్మేత్తగానేసరా— స్త్రీ భిషియం— పుండా
లంటుంది— అడది.

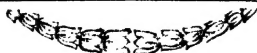
ఇందలి నిజానిజాలను వెల్లడిస్తూ దీరజన—

చదివి ఆడాళ్ళుమూతులు విరవద్దు— కళ్ళు పెళ్ళుమనద్దు—

మగాళ్ళు చంకలెగరెయ్యద్దు— పళ్ళుబిగించద్దు.

‘ని జ ర తె లి యా లి’

ర చ యి త—

టన్నానా టంకుచెలో - పూలవెన్నెలరా
 కన్నానా దానిపొతు - గాజులున్నయిరా
 ఇన్నానా మడిసిచురుకు - మాటలెన్నదురా
 మొన్నా రేత్రి మద్దెకాడ - ముద్దిలిన్నారా॥

అని పాడుకుంటూ పోతున్నాడు కాలవొడ్డుంటే భూషణంగాడు.
 అడికెప్పు డాబండిపాటలే—అనర్థ—ఇయ్యేల బల్లాళ్ళంతా కట్టుగట్టారు.
 అంచేత బండి గుఱ్ఱానికి భూషణానిగ్గూడా పండగే. అయితేం బాసెడులో
 పోయింది. దిక్కుమాలిన వ్యవహారం.

అంటూ విరగబడిన క్రాఫింగ్ ఎడంచేత్తో పైకెగదోస్తూ లుంగీ
 మధ్య మధ్య సవరిస్తూ సిజర్ సిగరెట్టు మూడేమూడు దమ్ములక్రింద
 పీల్చేసి పడిపడిగా పోతున్నాడు. ఆసమయంలో వెనకాలనుంచి ఓకలిస
 శిలాఫలకంబొంటిచెయ్యి వాడిమెడమీదపడింది. ఇట్టేవెనుదిరిగి చూస్తే
 తనచిన్ననాటిన్నేహితుడు బలరామ్.

‘ఏమోయి బలరామ్! ఈమధ్య నెక్కడాదర్చనాల్లేవు’

‘నేనెక్కడలేనా’ యిప్పుడు’

‘ఎక్కడున్నావు?’

‘మెడ్రాసులో వున్నాను’

‘ఏమిటి గిరాకీ’

‘గీరాకీయేముంది—నాకిరీ’

‘ఎవరిదగ్గర? ఏంపనిజేస్తున్నావు?’

‘ఓజమిందారిదగ్గిరున్నాను. మనకీ పెద్దపనేలేదు. మాదర్జాగా

వుందిలే’

‘అల్లాటిచోటికి నన్నుగూడా నెట్టుకుపోదూ ! నీచాటున వడుంటాను’

‘చూద్దాం. ఇంకా నే కాలెట్టి ఏదాదికాలేదు. కొంతకాలం పోనియ్యి’

‘బలరామ్ బండితోల్లక చస్తున్నానోయి’

‘ఏధవవృత్తిరా. అయిరా నెక్కువ’

‘సగం గుఱ్ఱమేడోదేస్తుంది. సగంనేను’

‘మరింతిదగ్గిరాళ్ళేవవుతాడు?’

‘అళ్ళతంటాలాళ్ళే పడతాడు. మనం చిల్లిగవ్వ యివ్వం’

‘మీనాయనికాపం జేస్తున్నాడా?’

‘అ! రోజుకు రెండుకళ్ళ జూస్తాడు’

‘దాంతోవాళ్ళు కోజెళ్ళ గొడతాడు’

‘అంతే! మందిదర్జా’

‘జ్ఞాపణం—నీబోటిగాడు పెడ్రాసులో వుండలేదోయి’

‘కారణం’

‘అక్కడెంత తెలివిగా మసలాలి’

‘అదేట్టడుతుంది’

‘అక్కడాపామాపీవ్యవహారాలు సాగవో’

‘మనం వ్యవహారం జేస్తావా-నాకిరీ’

‘అదోపట్టాన దొరుకుతుందా?’

‘అందికేగా నిన్నట్టుకుపాకులాడుతున్నాను’

‘నాకుమాత్రం సాధారణంగా దొరికిందా?’

‘మరితెల్లవచ్చింది’

‘దానిగో పెద్దస్థానేళాను’

‘ఏంటది’

‘చెప్తాగా ముందుమఱి మనదర్జావిను’

‘జీతం ఎంతిస్తారు’

‘సలభై పేరు. ఎంతైనాకొద్దాం’

‘మంచిబాగుండన్నమాట నీవని’

‘ఓ! భేషుగ్గావుంది. పొద్దున్నేలేవడం హాట్‌వాటర్‌తోతానం సోప్ గీప్ లవండర్ దర్జా, కాఫీనాగెయ్యడం మాలయ్యగారికోసం ఎవరేనా వస్తే బిళ్ళో అర్థబిళ్ళో రెండుబిళ్ళలో జేబులోగిరాటెయ్యడం. ఆయన్ని లోవలకంపడం 11 గంటలకే ఫస్టుక్లాసుభోజనం తాంపాకుబీడా సిగరెట్లు ఓరెండుగంటలుపడక అయ్యగారూభోకిపోతే అమ్మగారితో ఊసులాడ్డం లేకపోతే కారేసుకొని పైరుపోవడం మనకికావలసినన్ని బట్టలు అయ్యగారితోనే కుట్టించుకోడం కూలాసాగాతిగటం ఇంత కన్నేవిటోయిజన్మకి’

‘ఆరేంకులసులు’

‘రాజులమంటారు కాని మాలయ్యగారికి జండెంపోగులేదు’

‘నువ్వు శిష్టుకరణానివిగదా మీకులపోళ్ళందరకీ జండెంపోగులుంటాయి. నీకుందా’

‘మనం తీసేసాము ఎందుకదీ’

‘జండెంపోగు లేకపోతేమాత్రం రాజులేమో’

‘అపోకల్సెక్కడాలేవు’

‘ఆరికేమాత్రం జమీవుండేమిటి’

‘అదెవరిక్కావాలి కావలసివచ్చడల్లా బాంకికెళ్ళి చెక్కురాసి డబ్బు తెచ్చుకోడమే’

‘డబ్బులేందే ఎక్కణ్ణుంచొస్తుంది’

‘మాకెక్కవో జమీవుండంటుందమ్మగారు అవన్నీ నాకెందుకు?’

‘దర్జాగానేవుంది నీవని ఇక్కడికెప్పుడొచ్చావు’

‘నిన్న మేల్లో ఒచ్చాను’

‘ఎందుకూ?’

‘ఆరే పంజేసుకురమ్మని పంపారు’

‘ఏంటది’

‘అది చెప్పకూడదులే రహస్యం’

‘మనలో మన కేంటోయి’

‘మనకి దరికి దాపరికం లేదుగాని మూవో కంటోటికి తెలవగూడదు.

ఇందులో నీ సాయంకొంచెం గావాలి. అందుకోసమే నిన్న వెతుక్కంటూ మీయింటిగెళ్ళాను లేవన్నారట అక్కడెవడో కనపడి ఇప్పుడే యిల్లా వెళ్ళాడంటే నీ వెనకాల పడ్డాను. నువ్వు ఎగరేసుకుంటూ పోతున్నావు ఎక్కడికో’

‘అబ్బే. ఇయ్యేల బళ్ళోళ్ళంతా సమ్మెకట్టాం’

‘ఎందుకు’

‘బాత్రిగా కిరాయిలు తక్కువ. ఏంజూసినా బోలెడు ధర. మృగిసి పాల్టీ వోళ్ళవన్ను జూస్తే మమ్మల్ని మింగేస్తోంది. పన్ను తగ్గించమని మాకు మైలుకింత కిరాయి వరుపాటు చెయ్యమని అర్జీ పెట్టాం. ఆళ్ళు ఇని పిలచుకో లేదు. సమ్మెకట్టాం’

‘మీ కేసవంగాదు’

‘సప్తమే. రేలు హెచ్చించుచేస్తే రెండు రోజులు కూడ దీస్తాం ఈసటం’

‘సరేగాని మనమా చెట్టుకిందకిపోయి కూర్చుందాం’

‘అవతల బళ్ళోళ్ళ మీటింగ్ - వెళ్ళాలి’

‘నువ్వేళ్ళకపోతే ఆగుతుందేమిటి? ఇవ్వేళ్ళబండిలేనినప్పుడే నేముట్ల జెవుతాను’

‘అయితే నీవు నీమాటకెదురాడతానా?’

‘ఆరావిచెట్టుకిందెవ్వరాలేరు ఎవ్వరారారు సదు’

‘పక్ష ఇలాంటి రహస్యాలక్కడే మాట్లాడుకోవాలి’

అంటూ బలరామ్, భూషణం ఆరావిచెట్టుకిందికెళ్ళి కూచున్నారు. అలాకూర్చోడానికి వంగిపప్పుడు బలరామ్ తనజేబులోని మనీ పర్సు భూషణం చూడాలని కి్రిందికి జారవిడువాలనే విడిచాడు. అది పడడంతోటే ఓమాటు దాన్ని విప్పి నోట్లుపెకితీసి లెక్కెట్టి మళ్ళా జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

భూషణానికానోట్లకట్ట, చూడటంతోటే కళ్ళు జగేలుమన్నాయి. బలరామ్ ఇప్పుడెట్టిదర్జాలోవున్నాడో భూషణానికి కళ్ళకిగట్టిపట్టయింది. భూషణం— అదృష్టమంటే నీదే. కాల్లుదగ్గర జనాన్నిసప్తయిచేసి రోజుకి అర్థా పావలా గోక్కునేముండావాడికి జేబులిండా నోట్లకట్టలే. రోజులు బాగుపడితే ఎంతకావాలి ఏదోహొమ్మునబ్బుగున్నాడు. దులిపేస్తున్నాడు.

అని లోలోన ఆలోచిస్తుచేసే భూషణాన్ని బలరామ్ బుజాలట్టు గూపి అల్లా ఆలోచనలోపడ్డావేమిటి? ఇక్కడికెందుకొచ్చావో మరిచి పోయి అన్నాడు.

‘ఆలోచనేంలేదు. నీఅదృష్టానికి ఆచ్యర్యంపడుతున్నాను. కాల్లు దగ్గర బోకరుగావుండి రోజుకోటీ అర్థాసాపాయించుకొని పొట్టోసుకునే రోజులొయి నీకు ముచిరోజులొచ్చాయిగదా అని’

‘సరే! ముందు నేనుచెప్పేదంతావిను. రాజమండ్రీ నేనిప్పుడు అతాత్తుగా ఎందుకొచ్చానంటే నెలరోజులకిందట మెడ్రాసుకి ఓపోకేళా పిల్లాచ్చిందెక్కణ్ణించో— కోమలవిలాస్ అప్ టైమురులో దిగింది. మా అయ్యగారుజూచి దానికోసంవలేశాడు తెగతిరిగాడు. లాభం లేక పోయింది. సంసారో సానో యేటోతెలియదు. ఆమె బసకెళ్ళి మాటాడాలని ఎంతప్రయత్నంచేసినా అవకాశం చిక్కలేదు. తుదక ఆహోబల్ సర్వేంటుని వప్పునని సంగతుతా మావీరీగాడు. తిమ్మగా తిమ్మగా ఆ

పిల్ల ఈపూళ్ళోవో పెద్దఉద్యోగస్తుడు భార్యనీ మెద్రాసుచూడ్డానికొచ్చిందనీ వాడు కనుక్కుని చెప్పాడు. ఆమాటలు మాలయ్యగారు నమ్మలేదు.

ఇంకా వాకపుచెయ్యగా కాలేజీలో చదువుకునేకుర్చీడితో లేచొచ్చిందని తెలిసింది. మగాళ్ళెవరూ వెంటఉన్నట్టుగా అగుపించలేదు. ఎక్కడి కీషికారుకేనానెళ్ళేదికాదు. ఎప్పుడూ హోటల్ లాడ్జిలోనే వుండేది. పట్నంచూడ్డానికొస్తే ఏకారుమీదో రిక్వామీదో తీరగద్దూ అడేలేదు చివరకి ఆయ్యగారు సాహసించి నన్ను పంపారు. నేవెళ్ళి మీదెవ్వారిని ఇక్కడకెందుకొచ్చారనీ అడిగాను. అనువూ మినువూ చెప్పలేదు. నాలుగురోజులుకిందట మెయిల్లో బయలుదేరిక్కడికొచ్చేసింది. మాకు తెలియలేదు. తరవాత రాజమండ్రి వెళ్ళిపోయిందని ఆహోటలుకీపరు చెప్పాడు. మరికా ఆమనిషి చాలానిబ్బరమొందని సరియైనవాడెవడై నావెళ్ళి ప్రయత్నంచేస్తే లొంగుబాటవుతుందని చెప్పాడు.

మాలయ్యగారెంతడబ్బయినాసరే దాన్నికొట్టుకురమ్మని నన్ను పంపించారు. వచ్చాను. ఆమెను ఆమెప్రశ్నయింటిని గుర్తుపట్టాను. కాని అదోస్తీడరుగారిల్లు. ఆయనపేరు మదనగోపాలరావునాయుడు. ఆమె ఆయనభార్యట. ఏదో పెద్దఉద్యోగం. వయస్సు 60 ఉంటాయి ఆయనికి. ఆమెకి ఇరవై యేళ్ళుంటాయి. ఆమెను మెద్రాసుకొట్టుకొనిపోయామంటే మనకి బలేఛాన్సు.

‘నన్నేంజెయ్యమంటే అది చేస్తాను. చెప్పు’

‘నువ్వు బండికావాలాఅనడుగు. ఆమె బయటికొస్తుంది. అప్పుడు నేనొచ్చి మాట్లాడుతాను. ఆమె బయటికిరాకపోతే అల్లాగేంబడి వుండు. నాయుడుగారు క్లబ్బునుంచి రాత్రి 10 గంటలదాకారాడు.

‘బయటికొస్తే ఏమిచెప్పుమన్నావు?’

‘అమ్మగారూ! అయ్యగారికోసం ఎవరోవచ్చాడు. తండనిచెప్ప’
‘వారులేదు పొమ్మంటే’

‘అలాక్కాదండి ఏదోఅర్జంటుపని ఆడంగుల్లోనైనా చెవతారను’
‘అప్పటికీ వినుపించుకోకపోతే?’

‘నన్ను పిలు. చుట్టపక్కలెవరై నాడన్నారేమో పరకాయించి
బాగ్రితగామాత్రం చూడు’

‘అలాగేచేస్తాను’

‘నేను సరీగ్గా ఆప్రాంతానికి 7-30 గంటలకొస్తాను. నువ్వుకూడా
ఆనేళకేరావాలి. ఇదిగో! ఈపదిరూపాయల నోటులేనుకో! భూషణం
నేను ఫుల్ డ్రెస్సుమీదుంటాను. ఆప్రక్కనే తచ్చాడుతాను, నన్ను
మాత్రం గుర్తుపట్టాలి’

‘ఓ! ఆమాత్రం తెలివితేదనుక్కన్నావా భూషణానికి!’

‘సీసంగతి నాకుతెలియదూ! ఏదేనా సుతిమించి రాగానబడితే
నీబండి మేఘాలమీద ధవిలేశ్వరంలో వాలాలి. బండిలేనుకురా?’

‘అలాగే’

అని భూషణంలేచాడు. తరవాతబలరామ్ లేచాడు. ఇద్దరూ
చెరోట్రోవని ఊళ్ళోకిపోయారు’

ఈభూషణంగాడు ఇల్లాంటిపనులు చెయ్యడానికి పక్కామనిషే.
అందులో పదికూడా పారేశాను. రాకండావుంటాడా! ఇదిమూర్చి తప్ప
దాగి నిద్రోకిబడతాడేమో? ఎలాగేనా ఈపని సాధించామాఅంటే ఎథవ
డబ్బుకేంగాని మసరొట్టి నేతిలోగాదు-తేన్లోపడుతుంది. అయ్యగారీమీ
వల్లోబడి కొట్టుకుంటూంటే నామసన్నులోకోరిక నెరవేరడానికడ్డమీ
వుండదు.

అనుకుంటూ బలరామ్ నాళంవారిసత్రిలోనికి జేరుకున్నాడు. అప్పటికి 6 గంటలయింది. తనుబసదిగిన గదిలోకెళ్ళి దుస్తులుమార్చివేసి హంగామాలోకి దిగాడు.

బలరామ్ నివిడిచిపెట్టి పదిరూపాయిలకాగితం పదేపదేచూసుకుంటూ భూషణం తిన్నగా సారాకొట్టుకు దారితీసాడు. అదృష్టమంటే బలరాముడిదే. జేబునిండానోట్లే. పదిరూపాయిలకాయితం చింపిరికాయి తంలా చూస్తున్నాడు. వెలుగువెలుగేస్తున్నాడు. ఎంతనమ్మకంగా పంజెయ్యకపోతేను అన్నినోట్లు చేతికిచ్చి ఒదిలేస్తారా? ఇంకా వీడిదగ్గిరలాగాలి. వదలకూడదు అనుకుంటూ సారాకొట్టులోకిదూరి మోతాదులు నాలుగుదాములెక్కించి, వాడికివ్వవలసినకీరాయి గిరగిరాత్రిప్పి పారేసి బయటకొచ్చాడు.

అవ్వేళ బండికట్టకూడదని పావుగంటక్రిందటిదాకా జ్ఞానంవుంది. పదిరూపాయిలనోటు చేతులోపడటంతోటే సమ్మెమాట చంకనాకి పోయింది. సారాకొట్టుకోపోగా మిగిలిన 8 రూపాయిలు సంచిలో వేశాడు. తిన్నగా మూడుముక్కలాడేచోటి కెళ్ళాడు. అరగంటలో అయిదురూపాయిలు గల్లంతు. ఇక మూడున్నాయి. అప్పటికి 7 గంటలయింది. అప్పుడే ఆటప్రారంభించిన షోకంపెనీదగ్గరకెళ్ళి పదినిమిషాలు చూసి నింపాదిగా బేడకోగాజుచొప్పునకొసి ఆటాడ్డం మొదలెట్టాడు. అరగంటకల్లా రెండుచెయి దాటిపోయాయి. అప్పటికి కొంచెం మనసు లొంగుబాటుకొచ్చింది.

తిన్నగా యింటికెళ్ళి బండికట్టుకొని ఏంరా ! భూషణం ! బండకట్టికిరా అని తోటిబళ్ళవాళ్ళుమెంటబడి పిలిచినా వినుపించుకోకుండా బలరామ్ చెప్పిన గుర్తుప్రకారం 8 గంటలయేసరికి బండి ఆవ్రక్కని నిలబెట్టి ఆగుమ్మంముందర అటూయిటూ తిరుగుతున్నాడు. అవ్వేళ

పూర్వోక్తమొక్కడా గుఱ్ఱబండి కనుపించకపోవడంచేత మొహంవంచిన వాళ్ళుమోస్తరుగా బండికడతావా—బండికడతావా అని జనంమూగి పోయాడు. ఎవరికీబండి కట్టేదిలేదు. ఈయింటోరిక్కట్లుగొచ్చానని వీధి చీడిలమీద బైతాయించాడు.

౨

‘బలరామ్ ఎక్కడికెళ్ళాడండీ?’

‘గాజమండీ వెళ్ళాడు?’

‘ఎందుకు?’

‘ఎందుకేమిటి? వాళ్ళవాళ్ళనిచూడడానికి’

‘చెప్పకుండానే వెళ్ళాడా?’

‘ఎందుకు చెప్పలేదు. నాలోచెప్పాడు’

‘మీలోనేచెప్పాడన్నమాట—చెప్పాలన్నమాట—ఇంకెవరితోనూ చెప్పక్కర్లేదన్నమాట’

‘చెప్పక్కర్లేదనికాదు తొందరగావెళ్ళాడు’

‘ఎంతతొందరైతేమాత్రం ఊరికెళ్ళేవాడు చెప్పకుండావుండడే’

‘అవకాశంలేకపోయింది. వాళ్ళవాళ్ళైవరోవచ్చాడు. నాలో

షికాదుకొచ్చి అలాగేవెళ్ళిపోయాడు’

‘ఎప్పుడొస్తాడు?’

‘వారంలోజుల్లో వస్తానన్నాడు’

‘అబ్బా!’

‘ఇంటికీవెళ్ళినవాడు వారమేనావుండకండావస్తాడు?’

‘అక్కడెవరూలేగనిచెప్పాడే’

‘నాలన్నవాళ్ళులేకపోతే చుట్టాలుండరా?’

‘నాకోపనిలేదు. నాకోసం ఎదురుచూచేవారెవ్వరూలేరన్నాడు’

‘పుట్టి తెలిగినచోటు మనస్సుండబడుతుందా?’

‘అలాచెప్పండి’

‘ఎలాచెప్పినా వకటే తెలిసినవాళ్ళకి తెలియనివాళ్ళకెంతచెప్పినా బూడిదలోపోసినపన్నీరు’

‘నాతోచెప్పకుండా ఎందుకుపంపించాడు?’

‘నీతోచెప్పి పంపాలాయేమిటి?’

‘తప్పకుండా చెప్పేవంపాలి. వాడు మీనొకడుగాదు రాణివాసం తాలూకు నొకరు’

‘రాణివాసం తాలూకునొకరని వాడిమొహాన గానుండేమిటి?’

‘గానుండేదేమిటి? నేను కుదుర్చుకున్నాను. నాపల్నేగాని మీకు చాకిరీచెయ్యడానికి వీల్లేదనలు’

‘పాపం రాణివాసం’

‘రాణివాసంకాదూ?’

‘రాణివాసంఅంటే బయటికిరాక సూర్యుడిమొగంకూడా చూడని వాళ్ళకు చెల్లుతుందికాని సినీమాలకి పికార్లకి పొయ్యేవాళ్ళకి రాణి వాసమేమిటి?’

‘అంతా వితండవాదన ఆడాళ్ళగుమ్మంకదలగూడదు. సినీమాలు చూడకూడదు’

‘అలావుంటేనే రాణివాసం’

‘అలాగేవుంటాడు. నామనిషిని నాసెలవులేకుండా పంపడమేమిటి?’

‘నీమనిషేమిటి?’

‘నాకుచాకిరీకోసమే నేను కుదుర్చుకున్నాను’

‘అయితే నువ్విప్పుడనేదేమిటి?’

‘నాకుచెప్పకుండా యెందుకుపంపించాలని అడుగుతున్నాను’

‘అలాఅడగడానికి నీకు హక్కులేదు’

‘నాకు హక్కుందిగనకనే నేనడుగుతున్నాను’

‘అదేలేదని చెవుతున్నాను’

‘నాకుహక్కులేకపోవడమేమిటి? నాడబ్బితో వాణ్నిపోషిస్తున్నా’

‘మాటమాటకీ యిదోదెప్పరికం’

‘సమయంవచ్చినప్పుడు దెప్పకూరుకుంటారా?’

‘ఈసారి యిల్లాటిఘట్టంవస్తే చాలాదూరం వెడుతుంది’

‘వెడితేవెళ్ళుగాక బడిసేదెవర్కికడ?’

‘నీకు బడువులేదని నాకు తెలుసుగాని యివతలవాళ్ళక్కూడా అంతేనని తెలుసుకోవాలి’

‘అంత అవసరమేంలేదు’

‘ఆరోజులూవస్తాయి’

‘వచ్చినప్పుడు చూసుకుందాం’

‘చాలా ధీమాగామాట్లాడుతున్నావ్’

‘ధీమాగాక మతేమిటి?’

‘అలాటిపొంగేవొద్దన్నాను. ఈవిశ్వర్యం శాశ్వతంగాదన్నాను’

‘బొళ్ళాయికబుల్లెన్నేనా చెప్పొచ్చు’

‘వాజమ్మా! నోరుముయ్యవోయ్’

‘నోరుమూయించేదాకా వచ్చిందికాబోలు హయాం’

‘హయాంగాకేమిటి? నేను మొగుణ్ని నీళ్ళ పెళ్ళానివి నాయిష్టం వచ్చినట్లు హయాంచేస్తాను’

‘నామీద హయాంచెయడానికి నీకేమీఅధికారంలేదు’

‘ఎవర్నైనాఅడుగు తెలుస్తుంది’

‘నాకడగవలసినఅవసరంలేదు. అవసరంవొచ్చినవారే అడుక్కో

వాలి’

‘అడుక్కుంటూ నీపొగరణచాలి’

‘నాపొగరణచడానికి నీచిల్లిగవ్వ నేనుతినడంలేదు’

‘తినకపోతేమాత్రం లాప్రకారం నీమీద నాకు ఎందుకైనా హక్కుంది’

‘అదేలేదనిచెవుతున్నాను. నాడబ్బుతో నిన్ను నేనుపోషిస్తున్నాను గనుక నిన్ను అదుపాజ్ఞలలో వుంచాలంటే నాకేహక్కుంది’

‘నీడబ్బు నేనేతినడంలేదు. ఇదంతానాదే’

‘ఎక్కణ్ణుంచొచ్చిందో?’

‘ఎలానస్తేనేమిటి? ఇదంతానాదే’

‘నాదేఅంటే అయిపోతుందికాబోలు’

‘అయిపోయేవుంది ఇంకాలయేదేమిటి?’

‘ఏదీ! చూతాం ఏమయిందో?’

‘నేనిప్పుడుపొమ్మంటే నువ్వవలకిపోవాలి’

‘అలాగేజరిగేటట్టుండెప్పుడో?’

‘నువ్వేనాజరిగించడం : వో! చాలామందినిచూశాను’

‘అయ్యో! చూడకేం. మనసంగతి తెలియదుకాబోలు’

‘ఏమిటోయితెలిసింది నీమొహం’

‘ఏం తెలియాలి అడదానిడబ్బుతింటో దానిమీదగంతులు’

‘ఆమాటంటే చెంపలువాస్తాయి’

‘వాచవుమరీ వంజ్ఞానుకొనో ఆపొగరు’

‘నాకేం దర్జా ఉండడానికిమేడ— తిరగడానిక్కారు జల్సాకి కావలసిన డబ్బు’

‘ఇవన్నీపూడతాయి ఒక్కతణంలో తలుచుకుంటే’

‘ఎలాపూడతాయోచూస్తాను’

‘అప్పుడుచూసేది ఆకాశమే’

‘అకాశమేచూస్తానో నీలంతమేచూస్తానో’
 ‘నాలంతంచూసేవాడు పుట్టిరావాలి’
 ‘అదేం పెద్దమహద్భాగ్యంకాదు. ఎందుకాడదని ఊరుకుం
 టున్నాను’

‘ఊరుకోక చేసేదేమిటి?’
 ‘ఏంచెయ్యలో అదేచేస్తాను’
 ‘నీవల్ల ఏమీకాదు’
 ‘అదీచూద్దుగాని’
 ‘మింగ మెతుకులేదుగాని మీనాలకి సంపెగనూసిట’
 ‘నాకర్థమేంగాలింది’
 ‘బడిగ్గామాట్లాడితే వేదాంతం’
 ‘వేదాంతం నీబోటివెట్టిచెవలాయలికి’
 ‘వెట్టిచెవలాయినే మరిప్పుడు’
 ‘ఒకప్పుడింతకన్న మహాఏమిటోగొప్ప’
 ‘తినమరిగినకుక్క తెగమొరిగిందట’
 ‘మొఱగదుమరి మొటిగూరుకోదు కాటేస్తుంది’
 ‘ఈక్కకాటుకిమందు చెప్పదెప్పేగా’
 ‘నోరు మహలేస్తోంది’
 ‘తిన్నగావుంటే ఎందుకులేస్తుంది’
 ‘ఈజన్మకే తిన్నగావుండటమంటోలేదు’
 ‘నాకేం దర్జాగాపోతున్నాయిరోజులు’
 ‘రోజులే’
 ‘మనకెప్పుడూ యిల్లాగేపోతాయిరోజులు’
 ‘తేజగాదొరికితే ఎవరికెళ్ళవు’
 ‘మన తెలివితేటలవల్లే తేజగాదొరుకుతే’

‘అయ్యో! తెలివికేంటు కావలసినంత సాహుల్యం’

‘దాన్లో ఒకరుతీసిపోతారాయేమిటి?’

‘దర్జాగా స్వంతంకాబట్టి నాయిష్టం’

‘మనకీలంతే’

‘అణుగుతుంది కొద్దిరోజుల్లో’

‘వెంట్రుక బరాబర్’

‘అప్పుడంతేగతి’

‘మనకేం భయంలేదు’

‘భయానికేముంది పాడించేపాడరా’

‘మనకీడనకేమీలోటుండదని అపభ్రంశ్యోతిష్కము షాక్క

తెగేసిచెప్పాడు’

‘పాతికో వరకో లాగి’

‘కర్మం వందా’

‘ఎంతేనాయిష్టచ్చు కష్టపడినసంపాదనకాదుగా’

‘కష్టంగాకపోతే కట్టు కింద వట్టె వేలుచ్చుగున్నాను’

‘మోసంజేసి’

‘నేనవన్నీ మోసంజేయలేదు. మనదర్జాచూసిచ్చారు’

‘మండిపోతోందిదర్జా ఏధిలో కడితేరుక్క—’

‘నోరుముయి’

‘మూస్తా ముందుందిముసళ్ళవగడగ’

‘మనకేవీ అలాటిశపభిష్లేవు’

‘ఇదై పోతేసరి చిప్పా కట్టా’

‘మళ్ళీకొడతాం ఓచాన్సు’

‘ఇక నప్పులుడకవు’

‘మనచేతిలోవుదాముత్రం రామప్రసాద్ తక్కువనాడుగాదు’

‘ఓ! కబుర్లీ కేంతిక్కవలేదు’

‘దాంతో నేనూడేసాం మామావాళ్ళని’

‘మళ్ళామనకం తేకని పెట్టుకునుంది’

‘రామప్రసాద్ దగ్గా ఎఱగందెవరు?’

‘అక్కడంతా ఎరుగుదురు’

‘అక్కడమా పెందుకోయి యిక్కడిసంగతిగాని’

‘క్రాద్దిరోజులుపోతే కంపుకంపు’

‘నువ్వెసుకుంటున్నావు’

‘నేనెసుకోడంగాను. దేవుడు మూడువంతులారాసిందే’

‘నాడిమొహం నీమొహం మందగ్గిర వాడర్థణాకిమారదు’

‘బొనుమఱి. మనవశ్వేంద్రముందు అప్తయిశ్వర్యాలుకల భగవం

తుడోలెక్కా?’

‘నిజాసకంతే’

‘అంతే నేనెన్నట్లే’

‘ఈళ్ళువీనుగువు నీలెక్కవడికి’

‘నేనాకుళ్ళువీనుగుని నువ్వా?’

‘మనంయెప్పుడూకాదు’

‘ఇలాంటివాగుళ్ళువాగితే గోడుకాస్తాపె నేస్తాను’

‘అంతే - ఇహ నేంజేస్తావు?’

‘ఇటుపంటిక్కితఘ్నుణ్ణి ఏంజేసినాతప్పులేదు’

‘నువ్వేంజెయగలవు. ఆడవీనుగువి’

‘దానిచుఱకరిగితేగాని ఈమదోస్త్రతలచావదు’

‘ఈమదోస్త్రత వదిలించేదీకూసుబాలమ్మే?’

‘ఈబాలాంబే యిత కూడెమలోంది’

‘పాపం. దయదలచి’

‘కాకపోతే’

‘అంతకొముందు చచ్చిపోయామ్’

‘అందుకు సిద్ధంకాలేదంతే’

‘ఇప్పుడీవిడ విడగొట్టోంది’

‘విడగొట్టబట్టే కార్లమీదమీకార్లు— క్లిబ్బుల్లోదర్జాలు వెలుగు
తోంటు’

‘ఎప్పుడూ ఓలాగేవెలిగింది మనకి’

‘వెలుగుతుంది’

‘మనకేమోయి రామప్రసాద్ కోటిశ్వరుడంటారు బటకెడితే’

‘ఇంటిపేరు ఘుమఘుమలవారు, ఇల్లంతా గబ్బిలంకంపూసు’

‘వంకరటింకరపేలాపన్ను పేలకు’

‘మాటలు విసురుగారానివ్వద్దు’

‘చచ్చిపట్టనడుండు’

‘అలాగేవుండవలసాస్తుంది’

‘వీడా రామప్రసాద్— వీరాధిపీరుడు— కలియుగాభిమన్యుడు—

కాంతామస్మధుడు—తారాశశాంకుడు’

‘అహ! ఏమి అందచందాలు అద్దాన్నవౌతున్నాయ్’

‘లేకపోతే వీధమ్మటపోతూంటే ఏచేతివినుర్లు నోటిపిలుపులు’

‘ఈసలకూబరుణ్ణిచూచి’

‘సన్నాసిసలకూబరుడు మనకాలిగోరుకిపోలడు’

‘తన్నుతాను పొగుడుకొంటే ... ..’

‘మనం కంతువనంతజయంతాదుల్లోలెక్క’

‘తేటగావస్తే పొట్టనిండామెక్కి సానివాడల్లో చవటముండల
గుడిసెల్లో దూరేరకం’

‘ఫో! ఫో! పుండాకోర’

‘ఒక్కమాట యోచించిచూసుకుంటే రంగుబయటవడవుతుంది’

‘పోవోయి వక్కలు సాఫవుతాయి’

‘వీవుపిటపిట్లాడుతుంది’

‘ఏదో దగ్గరపడింది’

‘అలాగేకనిపిస్తోంది’

‘నీతాతలుదిగిరావాలి’

‘ఏంగొప్పవాడండి’

‘గొప్పగాక నాకేంలాటు’

‘మనకేంలాటులేదు. అయిదోతనంతక్కువ’

‘అది నీజన్మకి’

‘నాకెప్పుడూలేదు. అది యితరసామ్యుని కళ్ళుమూసుకుపోయి వాళ్ళనెదిరించి అపకారంచేసేవాళ్ళకి’

అంటూ బాలాంబ అక్కడినుంచిలేచి వెళ్ళిపోబోతుంది. రామ ప్రసాద్ లోపలఃపోయే బాలమ్మను సందిటబట్టి యెత్తి కుదెయ్యబోయాడు. ఆమెచటాలున అంచుబాటులోవున్న పూచందుకొని రామప్రసాద్ నెత్తిమీదకొట్టింది. ఆదెబ్బకి తాళుకోలేక అతడు క్రిందపడిపోయాడు. అతనిపరిస్థితి యేమైందోచూడకుండా బాలాంబ రివ్వన మేడ మెట్లెక్కిసింది.

రామప్రసాద్ ఏకలస్థుడో ఎవరికీతెలియదు. అతడు వసితనంలోనే తలిదండ్రులు పోవడంచేత దిక్కులేక దీనదశలో మదర్దాసువచ్చి ఓపెద్ద లాయరుగారిదయ సంపాదించి— ఏదోకొంతచదివాడు. అదబ్బలేదు. అస్తమానమూ లాయర్లసంభాషణ వివడంచేత— అసలేకొంత మెదడున్నవాడవడంచేత— పిల్లిమీదఎలకని— ఎలకమీదపిల్లిని యెక్కించి నింపాదిగా చిన్నచిన్న ఛాన్సులుకొడుతూ రోజువెళ్ళదీసేవాడు. ఇతని అల్లరిచిల్లరిపనులు— చిలిపిచేష్టలు— చూచి ఆయన వెళ్ళగొట్టాడింటో

నుంచి— అక్కణ్ణుంది బెంగుళూరొచ్చి— తానో పెద్ద వ్యవహారానని—
పట్టాలేదుగాని స్త్రీ డర్లెవరూ మనకిచాలరని— గోతలుకోస్తూ సింపాదిగా
కచేరిలచుట్టూతిరిగి ఏవోకాగితాలుగాసి సాయంత్రాకి పదీ పదిహేను
శళ్ళుచూసేవాడు. అతడెంత దూబరాగాఖర్చు పెట్టినా కొంతమిగిలేది.

తర్వాత నమ్మదిగా కూడబెట్టుకుంటూగచ్చి ముందు చిన్నవ్యాపారం మొదలెట్టాడు. అది అడుగడుక్కో కలిసొచ్చింది. స్వల్పకాలంలో
కొంతడబ్బాద్దించాడు. దానిపరాన పెద్దలతో స్నేహాలారంభించాడు.
పదిమందిలో తలెత్తుకొని తిరగడం మొదలెట్టాడు. ఇతడో పెద్దవ్యాపారస్తుడని—
కొన్నిలక్షలాస్తుందని గోకంనమ్మేట్లు హంగులన్నీ యేర్పాటు
చూచుకొని— ఎక్కడైనా పెళ్ళాడదామని యత్నిస్తాంటే బాలాంబతండ్రి
యితనిభార్యతివిని దర్జాచూసి పిల్లనిస్తాను పెళ్ళాడుతావా? అనడిగాడు.
చాలామంది యిస్తావంటున్నారు. తమరే ముట్టచెనకారంటే యేభైవే
లిస్తానన్నాడు. బాలాంబారామ ప్రసాదులకి పెళ్ళయింది.

ఇప్పటికీ నాలుగేళ్ళయింది. మదరాసులో మకాం పెట్టాడు.
బాలాంబతండ్రి కూతురికి అరణం రెండు లక్షలిచ్చాడు. అంతేగాక
సాలినా 10 వేలు ఆదాయంవొచ్చే చిన్నజమీనాకూడా యిచ్చాడు. అది
లో ఏకొద్దికాలం కలిసిమెలిసున్నారో అంతేగాని రోజూ కాట్లాట.
అయ్యగారి ప్రలాపాలు— అమ్మగారి రుసరుసలు— నడివీధికెక్కలేదు
గాని యిప్పుడా పరిస్థితులలోకొచ్చింది. దీనికంతకీ ఆదికారణం—బాలాం
బారామప్రసాదులకు వివాహమైన కొంతకాలనికి, రామప్రసాద్ బంధు
రం బయలుపడిందోవ్యవహారంలో.

రామప్రసాద్ కులంతక్కువవాడని — మోసగాడని— ఇబ్బడిదగ్గర
డాబునరేగాని— ఎఱ్ఱసి ఏగాణిలేదని—బాలాంబతండ్రికి తెలిసింది. అతడు
కలిసినుడవడంచేత అల్లరిలేకుండా, పిల్ల దేనికీదిక్కు పెడకుండా పంపేశాడు

రామప్రసాదుతో. అయితే బాలాంబ తనదబ్బుతో మదరాసులో మే
హొకటి కొన్నది. అప్పటికింకా యిద్దరికీ ఎడమొఖాలు పెడమొఖాలు
లేకపోవడంచేత—ప్రసాద్ ని ముక్కువగానేచూస్తూ— అతనిఖర్చులకో
సాతికనేలిచ్చి, పికారుకి కారోటికొంది.

కొద్దిరోజులకే రామప్రసాద్ ఆమెను అనేకవిధాల కట్టడిచెయ్య
డం మొదలెట్టాడు. తానేమోషికార్లకని— స్త్రీబులకని— పోకులకని—
పోయిపోయి— వనిశిజామునో—యింటికొచ్చేవాడు. ఒచ్చినా బాలాంబ
ఉందో ఉండిందో కనుక్కోకపోవడమేకాకుండా — నౌఖర్ల—చాకర్ల యె
గుట ఆమెను నిరసించేవాడు. అంతవరకుకూ తనభర్త కలంలేనివాడనే
అంశంతప్ప యితరమేమీ తెలియకపోవడంవల్ల పూర్వకర్మనుకృతం అని
ఓసికపట్టింది. రానురాను రామప్రసాద్ జలాయిగా తిరుగుతున్నాడని—
తనవైపు పెడమొఖంపెట్టాడని — అసహ్యించుకొని యెదురుతిరగడం
మొదలెట్టింది.

ఇంతట్లోకే ఓరోజున రామప్రసాద్ కారు యింటిదగ్గరేవిడిచి పోవ
డంచేత బాలాంబ కారుమీద సినీమాకు బయలుదేరింది. కారు శరవే
గంలో వెళ్ళేసమయంలో డ్రైవరు అజాగ్రత్తవల్ల ప్రమాదం సంభవిం
చింది. ద్రయివరు వెంటనే ఈలోకం విడిచిపెట్టేశాడు. బాలాంబమా
త్రం కారులోనుంచి అరురుపాటుకి తృల్ళి— అయిదారుగజాల దూరంలో
పడింది. కొద్దిదెబ్బలుచూత్రమే తగిలాయి.

నాటికై దారు వారాలక్రిందట బబరామ్ అనే ఓశిష్టుకరణం రాజ
మండ్రీనుంచి మదరాసువచ్చాడు. అతడు రాజమండ్రీలో కార్లదగ్గర బ్రో
కరుగావుండి జీవించేవాడు. ఏదో ఉల్లాసీదా టిక్కెట్టుమీద మెడ్రాసు
వచ్చి ఓపూటతిని— ఓపూటతినకా— తిరుగుతూ తుదకు ఓవాచీలకంపె
నీలో వాచగుగా ప్రవేశించాడు. ఆకంపెనీకి దగ్గరగానే బాలాంబకారు

బోల్తాకోట్టెది. కాయలోంచి త్రుళ్ళి తనకంపెనీయెదుట చీకీమీదపడ్డ బాలాంబన బలరామ్ లేవదీసి— తనకంపెనీ యజమానిఆజ్ఞమీద—ఆమె కుపచారాలుచేసి— తెప్పరిల్లజేసాడు.

బాలాంబతేరుకుని బలరామ్కు కృతజ్ఞతతెలిపి వెళ్ళిపోయింది. ఆయితే తన పొంగిపోతూ ఉన్న బలరామ్ ను ఆమె మరువకండా పోయి త్నించి హెచ్చుజలమీద తనయంటినొఖరుగా ఏర్పాటుచేసుకుంది. ఆ బలరామ్నుగురించే యిప్పుడీయకటావికటపు దండతులు జట్టూ జట్టూ పట్టుకున్నంత గలాభా పెంచుకున్నారు.

ఏమయితేనేమి— ఆదంపతులిద్దరికీ ఒకరిమీదొకరికీ— అనన్యూనిర్లక్ష్యం— అసూయ— అంతా యీతా అనకుండా వర్పడి— సంసార సాగరానికి చెరోగట్టునాపడి— కొట్టుకొంటున్నారు మొగుడంటే పెళ్ళామండిపడుతోంది. అంతకన్నా భగ్గుమంటున్నాడు పెళ్ళాఅంటే మొగుడు, తుదకెలా పరిణమిస్తుందో భగవంతునికెఱుక.

3

‘బలరామ్—కాయా—పండా?’

‘పఖడగాముగినపండేనండి’

‘బలే—చువ్వుగామగాడివి?—’

‘నాదేముందండి—బేవుతుదయ’

‘అయితే భోం చెయ్యి—’

‘అయిపోయిందండి’

‘ఎక్కడ’

‘వెళ్లొరియావిలాస్ లో’

‘ప్రజ్ఞంతుసీదోయి బలకామ్’

‘అక్కడ మనమేంవ్యవహారంచేసినా సాగవలసిందే’

‘అంతపక్కా - ఇన్స్ట్రుయన్సుందా?’

‘లేకపోతే ఏమిగాడీవ్యవహారం సాధించగలుగుతాడు’

‘అబ్బా! అంతగడవగొయ్యేం’

‘అమ్మో! ప్లానులువేసివేసి తస్సాగొట్టించానుగాని లేకపోతే

మనిషి అయివు మచ్చాలేకండాపోవలసిందే’

‘ఏంజరిగిందేమిటి?’

‘చాలగొడవుంది. చెప్తాలెండి. అమ్మగారెక్కడ?’

‘ఆవిడ చెప్పకండా వెళ్ళానని ఒకటేఅల్లరి’

‘నేచెప్పలేదండి’

‘నువ్వు చాలాజాగ్రత్తగావుండాలి—నువ్వు గింజంత జారినూడను’

‘నాకు తెలియదండి ఆమాత్రం’

‘అదికాదులే—చాలావరకు వెళ్ళింది వ్యవహారం’

‘ఎందుకండి’

‘తనలోచెప్పకుండా వెళ్ళినందుకు—నాలోచెప్పి వెళ్ళినందుకు’

‘అంతవఱకయిందా’

‘నువ్వేమో చుట్టాల్సి చూడ్డాని కెళ్ళాననిజెప్పాను’

‘ఏవన్నారండి’

‘అయితేమాత్రం— నాఆజ్ఞలేందే ఎందుకుపంపాలి—అయినాం.

పయినాం—అనిగల్గంతం—ఎలానర్దుబాటుచేసుకుంటావో— జాగ్రత్త—మనం

బయలుదేరి బ్రాడ్వేకిపోవా— తొందరగా పై కెళ్ళిచూట్టండిరా.

అంటూ రామప్రసాద్ మీసంమీద చెయ్యేసి సాపుగాదువ్వతూ
దర్జాగా తనగదిలోకెళ్ళాడు టాయిలేట్ కావడానికి.

* * * * *

బలరామ్ అమ్మగారూ! అమ్మగారూ! అసి పిలుస్తూ మేడగది
తిలుపుతిట్టాడు. బాలాంబ తనగదిలో కూచుని ఉబుసుపోకకు పుస్తకం
చదువుకుంటూంది— బలరామ్ మాట ఆనవాలుకట్టి చటాలున చదివే
పుస్తకం మూసేసి తిలుపుతేరచింది. బలరామ్ ఆ మెకివంగినలబ్బాడు—

‘ఏమోయి—బ్రహ్మకి చెప్పకుండాపోయావే’

‘చెప్పదామయ్యకుంటూనే వెళ్ళానుండి తొందరగా’

‘వెళ్ళినపనులన్నీ చక్కబెట్టుకోవచ్చావా?’

‘ఇంతలో వెళ్ళక్కర్లేదండి’

‘అప్పుడూ ఇలాగేచెప్పావు — నాకెవ్వరాలేరు— మనకోసం
ఎదురుచూచేవారన్నావు’

‘ఓవ్యవహారం మీదెళ్ళానుండి’

‘ఏమిటది?’

‘నింపాదిమీద చెపత-లండి’

‘ఇప్పుడే తొందరపనుంది—తిండితినావా’

‘ఆకలేసిబండిదిగ్గానే హాటల్లో తినేవచ్చానుండి’

‘నాతోచెప్పకుండా—ఎన్నవరెళ్ళమన్నార?’

‘అందుకేగదండి వచ్చిరావడంతోటే చెప్పకుండామని నచ్చాను’

‘నీదేచెప్పడం—నేచెప్పందే నువ్వెక్కడికీ కదలడానికిపట్లేదు’

‘అలాగేనండి—ఇయ్యేలకిమాత్రం ఒదిలిపెట్టండి. అయ్యగారితో

వెళ్ళాలి’

‘అయ్యగారితో వెళ్ళాలి. అయ్యగారితో వెళ్ళు. అయ్యగారితో పుండు’

అందికోపంగా—కోప్పడకండి— నేనెందుకు చెవులున్నానో—
నామాటమీద విశ్వాసంవుంచి— ఈరోజుకొదలండి అన్నాడుబలరామ్.

‘నాకావనేవిటో చెప్పకూడదా?’

‘మీకు చెప్పకుండా నేనుండగలనా?’

‘అలాఅయితేచెప్పు’

‘మీరల్లా పట్టకండిప్పుడు—అంతా సావకాశంగా చెప్తాను’

‘సువ్యయ్యగారితో తిరగడానికి నేనొప్పుకోను’

‘మీరొద్దుంటే నేనెత్తనా?—ఈరోజుతప్పదు’

అశేసరికి యిందేదో రహస్యంవుంది— బలరామ్ నాకుచెప్పకుండా
వుండడని ఆలోచించి— సువ్యయ్యగారితో అడుగుతున్నావు కనుక ఈరోజుకొదు
ల్తున్నా. సువ్యయ్యగారి సాయంకాలం ఆరుకాకుండా రావాలి. ఎందుకొదుల్తు
న్నానో ఆలోచించుకో అని బలరామ్ను బయటకుపంపి తలుపేసుకుని
తనపడగ్గదిలోకెళ్ళి పడుకొని చదవడానికి పుస్తకం తెరచింది.

కాని ఆమెకు బలరామ్ మాటల్లోని రహస్యాన్నేలాగయినా కను
క్కుందామని ఆరాటంపుట్టి ఆలోచనోపడింది. తనమొగుడు బలరామ్
కలిసి యేదేనా నిగూఢకార్యం చేస్తున్నారా?—అదితనవిషయంలోకాదు
గదా! ఒకప్పుడు నాప్రాణాన్ని కాపాడి నాచెప్పుచేతల్లోవుండి— నాఆటవ
ప్రాణంగా చూచుకుంటూన్న బలరామ్ నావిషయంలో ఏదేనా కుట్ర
చేస్తున్నాడంటే నామనసావస్థకొడులేదు. నాధర్మచేసిగా తెలిస్తేదాన్ని
సహించడనికూడా నానమ్మకం—

అదీకాక యితంతొందరగా రాజమండ్రీ యొందుకెళ్ళాడు? వచ్చి
చెప్తానన్నాడుగా— తొందరేందుకూ! అని యెంతసరిపెట్టుకున్నా మన
సుకు నిబ్బరం కలగడంలేదు. ఆమెకుధర్మంలే సర్వాసవ్యాపేశింఁగి. అత
డంటే వోగడ్డిపరక్కన్నా కనికష్టం— పైగా మంచి వడివయసులోవున్న
ఆమె పురుషసంపదంలేకుండా ఎంతకాలంపుట్టుంది— ఆమెకేంకోటని

దేవుడలా చెయ్యాలామెవిషయంలో— బలరామ్ ఎచ్చిందగ్గిరించి వాడి వేమం— ఆక్రాఫ్—ఆ చురుకునడక— ఆబొముముడిపాలు— ఆమెనెన్నో విధాలా కర్షించి మనసు కలత పెట్టెను— ఆశానముద్రంకోకిలోస్తున్నాయి.

ఇప్పుడది మరింత బలపడింది — భక్తికీ— తనకీ బెడిసికొట్టింది, పగలేదో ఊసిపోయినా— పొద్దుకూకేసరికి— అటు ఎలక్ట్రీక్ దీపకాంతి ఇటు చంద్రకాంతి కలసి ఆమెను కలిపేస్తున్నాయి. నా కీవంటరిటీవితం కర్మమేమిటి? కులం ఎలాగాతగలబడిన దాపాడువీనునుమూలాలాసి. వాడి మొహంచూడ్డూ సర్వకల్ల— ఇహచేసేదేమిటి? ఎవరికో ఆలోచించమ? ఇదొకరితో ఆలోచించవలసిందికాదు— అని గుంబాటాపడుతూ— తుదకు ఓసిళ్ళయూసికీవచ్చిపట్టు నిట్టూర్పువిడిచి మంచలమీద వ్రాలింది. శరీరం మీద బట్టపూర్తి గావుందోలేదో ఆమెకు తెలియదు? మైములచి మాత్రం నిద్రపోయింది.

‘బలరామ్—కారు వ్టారుచెయ్యమను డ్రైవర్మి?’

‘గాలేదండింకా’

‘అయితే పెడ్డులోంచి కదిలించుకురాగలవా?’

‘బ్రహ్మవిద్యా! తేగలను— అని పెడతలుపుతెరిచి తోనుగొచ్చి గొమ్మంలో నిలబెట్టాడు. రామచౌసాన్ డ్రైవర్లై కారునడుపుతూటే బలరామ్ గోపలకూర్చున్నాడు. ప్రసాద్ కారువ్టారుచేసి విజ్ఞోరియా లు చిహ్నాంకి పోనిచ్చాడు ఎదిమినిషాల్లో— ఇద్దరూకారుదిగి స్పెషల్ రూమ్ లో కాఫీతీసుకుంటున్నారు. ప్రసాద్—

‘బలరామ్—మనకిఛాన్సు తగిలిస్తేనా?’

‘తగిలిస్తేగాని మీరు తొందరపడబోకండి. నే చెప్పిచ్చుచెయ్యండి

‘ఓ! అలాగేచేస్తాను గాని యెక్కడ పెట్టావు’

‘అవ్వుప్రెయిల్లో స్పెషల్ పోస్ట్లోవుంచాను’

‘ఆమెన్నీ చూశావా?’

‘నాకుచెప్పాలా?’

‘సంగతేలిటి—ఎలాస్తానువేసి కొట్టుకొచ్చావు?’

‘చాలాబ్రాబులయి ది— అక్కడ నాకు భూషణంబనే బండివాడు చెప్పుచేతల్లోమనిషి వాణ్ణిబాగామేపేను. నేను ఫుల్ డ్రెస్సులో వెళ్ళాను. ఆమెభర్త వల్లిక్ ప్రోసక్యూటరు—పెద్దలాయరు—అయితే ఆయనకి 60— ఈమెకి 20— కాలేజీకుర్రాడితో లేచొచ్చిందని మనంవిన్నమాట కొంత వఱకు నిజం—ఆకుగ్రాడు బెదిరిపోయి బేజూరై జారిపోయాట్ట. అంచేత మళ్ళీ యింటిదోనపట్టింది మనం వెంటతరిమాం—ఆయనలేకుండా నిం పాదిగా మాటకలిపాను. నేనో జమిందారుగారిదగ్గరి నౌకర్ని—వారు మిమ్మల్ని ఫలానాచోటచూచి— మీసంగతంతా తెలుసుకొని పంపారని— నవమస్కంధులని— యింకా ఏవేవోకోశాను. తిప్పలాటపెట్టింది— నచ్చజెప్పా ను. కొంతకాలమైతే మీరు ఆమెసొమ్ము కాశవడకుండా సమర్థించుకు గావాలి. భర్తవల్ల నాకేమీభయంలేకుగాని— ఆయన సరిగాచూస్తాడా అని, ఏవేవో ఏకరపుపెట్టింది. నేనందికన్నా వెయ్యిరెట్లు వరాలిచ్చి మొన్నరాత్రి మెయిలుకొచ్చి బెడవాడలో ఆగాం. నిన్నగ్రాండ్ ట్రంక్ ఎక్స్ప్రెసులో స్లొయ్లోడిగాం. ఇవ్వేళ కొట్టుకొచ్చాం. మీరుమచ్చిక చేసుకోవడంగా నేర్చుచూపాలి—

అని చెప్పేసరికి లంది ఆఖరయ్యింది. ఆ అచ్యూయివున్న రూము లో మందు బలరామ్ అడుగెట్టాడు. తర్వాత రామప్రసాద్ పాదం మోసాడు. కాస్సేపు ఈలాసాగా మాటలాడింతర్వాత నెల్లాళ్ళవఱకు అక్కడేవుండేట్లు ఏర్పాటుచేసాడు బలరామ్. ముందుగానే చెప్పాడు మీరు వారంగోజులుదాకా బయటికిగావద్దని—నేను లేపివేళ్ళొస్తానని చెప్పి అయిదు కొట్టాపడికి బయలుదేరి యింటికి పోయాడు బలరామ్.

ఆవిక్టోరియా లందిహోమ్ అప్ సైరులో వారిద్దరూ కిందా

మీదాపడుతూ ఏంకాలక్షేపం చేస్తున్నారో—మనకీప్పుడెందుకూ! బలరామ్ ఉడాయించినట్లుగానే మనమూను—

—

౪

‘బలరామ్ భోజనందగ్గర అంతటొందరెందుకూ?’

‘నాకలవాటది’

‘నీకలవాటు లేందేమిటి?’

‘మీదయవల్ల అన్నీ’

‘ఊంచెం కూటు వేసేదా?’

‘ఒద్దు’

‘తైదు పొయ్యమన్నావా— రసం వేసుకుంటావా?’

‘రసం నీరసంచేస్తుంది’

‘తైదు తత్వనిఘోషించదా?’

‘వెయ్యండి’

అంటే బాలాంబ గడ్డలాంటిపెరుగు వెండికంచంలో దిమ్మరించింది. బలరామ్ ఇదివఱకు ఆకులోనే తినేవాడు. ఇవ్వేళబాలాంబే లోపలి గదిలో వడ్డించి — దగ్గరగా కూచుని— అది కావాలా. ఇది కావాలా అని ఆప్యాయంగా అడుగుతోంది. మధ్య మధ్య వంగి— పైటచెంకు వయ్యారంగా జారవిడుస్తూ— బలరామ్ క్రాఫ్ మడతలు ఆమెగజ్జెలవడ్డాణంమెఱుపుల్లో ప్రతిఫలిస్తూంటే— దానికేసి ఓమాటూ— అతనికళ్ళలోకి ఓమాటూ— వంగి చూస్తూంది. అలాటిసమయంలో చటాలున బలరామ్ యెంచుకో పకాల్ని నవ్వాడు— బాలాంబకూడా పైట సరిచేసుకుంటూ నవ్వింది.

ఎన్నాళ్ళనుంచో వారిద్దరి హృదయకహరాలలో లణగి మణగి యున్న కోరిక లివ్వేళ పైకి బుడగ తేస్తున్నాయి— బలరామ్ భోజనమైంది. బాలాంబకూడా భోజనం ముగించుకుని వచ్చింది. ఇద్దరూ మేడమీద చలవవందిట్లోకొచ్చి నిలబడ్డారు. బలరామ్ సిగరెట్లు ముట్టించి పీలుస్తూ ఆకాశమంతా పొగతో నింపేస్తున్నాడు. ఆసమయంలో బాలాంబ యేమీ తలుచుకోకుండా—

‘ఆయనేడీ?’

‘ఇంటికిరాలేదు—తొంతకాలందాకా రాదు’

‘ఏమిటి విశేషం?’

‘విశేషమే—గొప్పవిశేషం’

‘ఏంటాను చెబుదూ?’

‘చెప్పిస్తేరాలి’

‘ఊరించక చెప్పు’

‘వినడానికి మీరెంత తొందరపడుతున్నారో చెప్పడానికి నాకూ అంత తొందరగా వుంది’

‘అంతగొప్పవిశేషమా?’

‘మనకి’

‘అయితే నువ్వు రాజమండ్రి యెందు కెళ్ళావో ఆనక చెప్తా నన్నావ’

‘అంతా చెబుతున్నా వినండి— దాపరికం చేస్తే మోసగాణ్ణయి పోతాను—

ప్రసాద్ గారే నన్ను రాజమండ్రి అర్జంటుగాపంపాడు. ఏంకంగారు పడవద్దు. నెల్లొళ్ళకింద టీవూరు రాజమండ్రినుంచి ఓపోకేళాపిల్లొచ్చింది. ఈయన దానికి వలొగ్గి యెంతేనా ట్రయిచేసాడు. లాభంలేకపోయింది. పిట్ట మళ్ళీ గూటి కెగిరిపోయింది. ఆగూట్లోంచి నెట్టుకురమ్మని నన్నం

పాడు. యజమానికార్యం అని కాకపోయినా— ఏదో ఆసమీద అనేక చిక్కలొస్తే నెట్టేసి వ్యవహారం సాధించుకొచ్చాను—

‘అదానంగతి—తెలియదునుకి మూలకారణం—పెనికానియ్యి—

‘వీట్టోరియాలాంచిహోమ్‌లో మకాం—ఇద్దర్నీ కలిపాను—మీ మాట ప్రకారం టయిముకి హాజరయ్యాను.

‘బలరామ్— నువ్వీలాటి పనిచెయ్యొచ్చునా?’

‘కూడదని తెలిసుండేచేశాను’

‘అలాయెందుకుచెయ్యాలి’

‘ఏమిటో—చేసేశాను—ఏమన్నానో’

‘నీవేదోమనస్సులో పెట్టుకుని అలాంటిపని చేసుండాని’

‘ఏదో—వుది—లేకపోలేదు’

‘అదేమిటో చెప్పు’

‘.....’

‘కూక లెయ్యరుగదా?’

‘కూడనిపనై తేను—నువ్వలాంటి పనిజేస్తానా?’

‘కూడందే—కూడాలని ఆశతో—

అని సీత్యసములుతాడు. బాలాంబ కొంచెం గ్రహించినా—పైకి తెలియనీకుండా ఇంకా లోతుకుపోతోంది. ఇంతట్లో బలరామ్ పెద్ద ఆవులింతచేసాడు. నిద్దరోస్తోంటే పోదాంపద పైకి. అంటూ బాలాంబ తాను ముందు నడుస్తూంది, వెనకాలే బలరామ్ వెళుతున్నాడు.

బలరామ్ మామూలుగా పడుకునే గదికిందుంది. అక్కడికెళ్ళే వాడిమోసం రుగా నటించాడు. ఇవ్వేళ్ళపై నేపడక నాకుసాయంగా— అసంటూ లెవండగ్గది దగ్గరికి తీసికెళ్ళింది. ఆమంచమీద నువ్వు దీని మీదనేను పడుకోఅంది. మాట్లాడకుండా నడుంనాల్చాడు బలరామ్. అతనిమంచానికి మునుగజాల దూరంలో బాలాంబపడుకుంది.

వాళ్ళిద్దరూ పడుకున్నారేగాని ఏ ఒక్కరికీ నిద్రపట్టలేదు. బలరామ్ తన పక్కమీద పక్కనాటుగా పరున్నాడు. బాలాంబ ముఖంతా శంవంక పెట్టి దీర్ఘాలోచనలో మునిగి తేల్తూంది. రామప్ప సాద్ సంగతియింత కొచ్చింది నాజీవితాన్నంతసే మంటిపాలుజేసాడు దురాత్ముడు. చిన్నప్పటినుంచి చెడుతిరుగుళ్ళు తిరిగేమనిషి కుదుటపడడంలేదు. అతడికి నాకూ నేటివాడవతోనే సంబంధం తెగిపోయింది. అయితే లోకులు కాకులు అంచేత ఏవో అంటారు. వాటిని లెక్కచేసి నాజీవితాన్ని అధోగతిచేసుకోనా? లేక యీ బలరామ్ నా చెప్పుచేతల్లో ఉన్న మనిషి- ఒకప్పుడు నా ప్రాణవార. చీకటి మాటికీ ఉడాయించేవాడు కాదు. ఇతడితో సంబంధం కలిపి నా వాణ్ణిగా చేసుకొని జీవితాన్ని ఆనందంగా గడపనా? ఏదో యొక తెగ తెంపుకురావాలి. అసలాద్ నా గుమ్మ లోకొస్తే గెంటిస్తాను. బలరామ్ చెప్పిందాన్ని బట్టి అతడేదో పెడకోవ నిశ్చయించుకొనే నా కెదురుతిరిగాడనుకోవాలి.

అని ఊహితరంగాల్లో మునుక లేస్తూ తటాలున లేచి కూచుంది. బలరామ్ బాగా జాగ్రదవస్థలోనే వున్నాడు. బాలాంబ బలరామ్ అని పిలిచి నిద్రరట్టడంలేదా అని అడిగింది.

‘ఎలా పడుతుంది?’

‘అటు లోటవేవు పోదాం పద’

‘ఎందుకు?’

‘మల్లెనందిరక్రింద కూచుందాం’

‘సరే’

‘నాకూ నిద్రపట్టలేదు’

‘ఎలా పడుతుంది?’

‘బాగా గుమాయింపేస్తాం’

‘గుమాయింపేసుంటే—బళ్ళెంతా కనపసి అయ్యింది’

‘అక్కడ మంచిగాలేస్తుంది’

‘వేస్తే గాలిక్కడా వేస్తుంది’

‘అక్కడకూచుని కబుర్లు చెప్పగూడాల’

అని బాలాంబలేది బలరామ్ లేవడానికి చెయ్యూసరాయిచ్చింది. లేది యిద్దరూ తోటవైపు వెళ్ళారు! మల్లెపందిరికొడకూర్చుని యిష్టాగోష్టి వేశారు. బలరామ్ గుండెలు తటతట కొట్టుకొంటూంటే కూచున్నాడు.

‘బాలాంబే ముందుగా మనసు కుదుటబరచుకొని బలరామ్ కు దగ్గరగా జరిగి కూర్చుని కలాసాగా చలాకీగా చెప్పడం ప్రారంభించింది యీవిధంగా—

‘నువ్వు రాజమండ్రీ వదిలొచ్చి నువ్వూరు ఎంత కాలమయిందో చెప్పగలవా?’

‘ఏడాదికావస్తోంది’

‘ఇక్కడ నీకు హాయిగా వుందా’

‘అహ! నాకెంతో నుఖంగావుందికాని—’

‘ఆగావేం చెప్పు’

‘చెప్పడాని కేవుంది— ఒంటరిజీవితం గడపలేకుండా వున్నా నేనీ చేతో అంతే’

‘అదేకదూ యిక్కడ నీకున్నకష్టం?’

‘జ్ఞాన’

‘నువ్వు నాప్రావేశంలో వున్నావు గనుక నీవంటరితనం వొడల గొట్టబాధ్యత నామీదే వుంది’

‘నేను ఎప్పుడూ నీవాణ్ణి’

‘అసంగతి నాకు తెలుసు. పిల్లనోదాన్ని చూసి నీకు ముడ్డెట్టడానికి చూస్తున్నాను’

‘నాబోటిపాడికి పిల్లనెవరిస్తారు?’

‘ఎవరిస్తారేమిటి?’

‘ఎందుకివ్వరూ? నీకే తక్కువ అందానికాతీసిపోవు ఏదోలేమ్మ

కుంటున్నవు పెళ్ళాన్నిపోషించగలవు’

‘నీకేలాతోస్తే అలాచెయ్యి’

‘నీయిష్టం ఎలాగోఅలాగేచేస్తాను’

‘నాబోటిపిల్లనుచూడమన్నవా?’

‘ఎగిరిగంతేస్తాను’

‘దాన్ని ఏంజేస్తావు?’

‘నెత్తిపైగుంటాను’

‘నెత్తిపైగుంటే తొక్కుతుందేమో?’

‘ఏంజేసినాసరే’

‘పోనీ నన్నేచేసుకుంటావా అంటూ విరగబడినవ్వండి’

‘అతడప్పమా యీబలరామ్మకి’

‘అదప్పంపడితే కాలదప్పువుగదా?’

‘ఎప్పుడూ అపంజెయ్యను’

‘అయితే నేచెప్పిస్తావేస్తావా?’

‘అవును’

‘నన్ను చేసుకూ—’

అంటూ అతనికాగ్నే చేత్తోనవరిస్తూ— బలరామ్ నీదగ్గర దాచటం మౌనముననుకట్టుకొన్నభర్త దగాచేసి నీచుగాచూడడం మొదలు పెట్టిన దగ్గరనుంచీ నామనస్సు నీమీదసలబడింది. చాలాకాలం ఓరిమి పట్టాను. ఇకపట్టలేను. అతడితోసంబంధంవూర్తిగా తెంచేశాను నిన్ను తిలోకినుకొన్న నీదాన్నిగాచేసుకుని నాతోనేవుంటే నీబంటరితనం వదిలి పోతుంది నిన్ను దేవుడుగాయించుకుంటూ నీదాన్నిఅవుతాను. మనమిద్దరం

హాయిగావుదాము. అని బలరామ్ముఖం పైకెత్తి తనచేతులపట్టుకొని అతనికళ్ళల్లోకిచూస్తూ నెమ్మదిగా అతనివక్షంమీదవాలింది.

ఈహఠాత్తుగాలభించిన ఆకాశసాధం ఎంతకాలంవుంటుందో అని ఆలోచిస్తూనేబలరామ్ బాలాంబను రెండుచేతులూపెనవేసి దగ్గరిగా లాక్కున్నాడు. ఆవిధంగా యెంతకాలం మల్లెపందిరికిందవున్నారోగానీ తెల్లపారేముందుమాత్రీమాయద్వయా బాలాంబ పడకగదిలోనేఉన్నారు.

అదృష్టమంటే బలరామ్దే. సవయవ్వసంబోవున్న బాలాంబ కొన్నిలక్షలకథికారియైన విలాసవతి ఎక్కడోకొల్లదగ్గర బోకరుగావుండి పొట్టపోసుకునేవాణ్ని మనసారావలది తనవాణ్నిచేసుకుందంటే అదెంతదృష్టమోచూడండి. ఇప్పుడు బాలాంబే బలరామ్. బలరామ్ బాలాంబ. వాళ్ళిద్దరికీ ఏమీఅరమరికలేదు. ఒక్కచోట కాఫీఫలహారాలు, భోజనం, పడక, విహారాలు.

అయితే బాలాంబ యీవిషయంలో ఏమీరహస్యంగా పనిచేయడంలేదు. బహిరంగంగానే బలరామ్ని తన్నివలది చేరదీసిస్వల్పగా సంచరిస్తోంది. ఈ సంగతిచూసినవారికందరికీ విడ్డూరంగా కనిపిస్తుంది. బాలాంబకీ భర్త మధ్యనున్న అగాధనరకకూపమైన ప్రణయవివాదగాధ తెలియదుకాబట్టి.

లోకం ఏమనుకున్నాసరే, బాలాంబకుమాత్రం బలరామిప్పుడు ఓదేవుడు. అతిశిప్పుడు నొకరుగాడు. ఆయింటికి యజమానే.

×

‘ఇవేళ ఏబీదికిపోదాం’

‘మీయిష్టంగానీ ఈబట్టలతోమూత్రం నేను బీదికిరాను’

‘శాశావికొందాలే’

‘నాదగ్గర పై సాలంతా అయిపోయింది’

‘నేనంతదరిద్రుణ్ణునుకన్నావా?’

‘అలా నేనవలేదు’

‘మరి పెందరాళేవేదాం బయలుదేరు’

‘దేనిమీద?’

‘రిక్షాలోపోదాం’

‘కారేమయింది’

‘రిపైల్లోవుంది’

‘కాదు— అదిమీదికాగుంటా?’

‘ఎవరన్నారు?’

‘ఒకరనేదేమిటి? దానిమీద రాజమండ్రి నాకోసంవచ్చినమనీషీ
ఇంకోస్త్రీ పికార్లుకొడుతున్నారు. నేను కిల్లాగాచూసాను’

‘అయితే వాడు రిపైరుచేసేటటునుండితీసుకుపోయాడేమో?’

‘అదంతా నాకు తెలియదు’

‘రిక్షామీద పోదాంనడుద్దా—’

అంటూ రామప్పసాద్ తనజేబులో ఆఖరుచెక్కు మార్పగా
మిగిలిన మూడువందలలోను మూడుచీర్లు కొనితెచ్చాడు. నిజానికి
భవానిదగ్గర డబ్బులేకపోలేదు. వూరింకా రెండువేలు. కొన్నివస్తువులు
కూడావుంటే పెట్టెలోదాచేసింది. ప్రిసాదునుగురించి ఆమెకు చూచా
యగా కొంతకొంత తెలియడంవల్ల ఆమె జాగ్రత్తలో ఆమెవుంది.

ఇద్దరూ ఒకేరిక్షాలో బయలుదేరి ట్రిప్లికేన్వీదికి వెళ్ళారు.
అక్కడోగంట గడిపి అక్కణ్ణుంచి స్టార్ పిచ్చర్ పేలనుకు సినీమాకి
వెళ్ళారు. అదేహాలుకు బాలాంబా బలరామ్లు వచ్చారు. ప్రిసాద్
వాళ్ళిద్దరిని రిజర్వ్ క్లాసులో చూసాడు. వాళ్ళుమాత్రం వీరినిచూశేవు.

బలరామ్ యొక సినిమాఆఖరపుందనగా కనిపెట్టి బాలాంబకు చూపాడు. భవానికిమాత్రం ఇదేమీ తెలియదు. ప్రసాద్ వాళ్ళనిచూసిందగ్గర నుంచి అదోమోస్తరుగావున్నాడు. భవానిని యింటికిపోదామని తొందర పెట్టాడు. ముందుగా భవానీ ప్రసాదులే హాలునుంచి వెళ్ళిపోయారు.

తరవాత బాలాంబ బలరామ్లు సినిమాహాలునుంచి బయలుదేరి వీళ్ళముందర్నుంచే కారులో వెళ్ళిపోయారు. భవానిచూసి అదాగో అదిగో మనకారు అని కేకవేసి ప్రసాదుకు చూపింది. రాత్రి ఏదో కులాసాగా గడిచారు. ప్రొద్దుట्నుంచీ భవానేవో ఆగోచనలోపడి కొట్టుకుంటోంది. ప్రసాద్చేతిలో కానీలేక కొట్టుకుంటూ డాబ్బోకిపోయి మధ్యాహ్నం మామూలుటయమ్మకంటే ఓగంట ముందుగావచ్చాడు.

అప్పటికి భవాని యెవరితోనో లాడ్జిలో మాట్లాడుతోంది వీధి తలుపు లోపలవేసుకొని. ప్రసాద్ వెళ్ళి తలుపుతట్టాడు. అతడికి ఏన్నీ హితుణ్ణడిగిరా ఏగాని అప్పుపుట్టలేదు. దానిచేత కల్లుతాగిన కోతిలా అయిపోయివచ్చాడు లాడ్జికి. దానికితగినట్టుగా భవాని తలుపుమానేసుకొని యెవరితోనో మాట్లాడుతోంది. బయటనుంచిచూసాడు. మరింత తందనాలు తొక్కడం మొదలెట్టాడు.

భవాని ప్రసాద్ ఇప్పుడప్పుడే రాడనుకొని మదగాసుగోవున్న ఓఫీలింగంపెనీలోని డైరక్టరుతో మాట్లాడుతోంది. ప్రసాద్ తలుపుతట్టగానే లోపలివాళ్ళిద్దరూ ఖంగారుపడ్డారు. భవాని ఆ డైరక్టర్ కి ధైర్యం చెప్పి మారుతోవనిపంపేసింది. ప్రసాద్ ఎంతకీ వీధితలుపు తియ్యబడకపోతే— దొడ్డితోవనబడ్డాడు. అప్పుడే ఆ డైరక్టరు దొడ్డిగుమ్మందాటి రెండుగజాలు ఎడముఖంగామళ్ళాడు. అతడు తమలాడ్జిలోనుంచే వెళుతూన్నట్టు ప్రసాద్ నిశ్చయించుకొని తిరిగివచ్చి భవాని తలుపుతియ్యగా లాడ్జిలోకెళ్ళాడు.

తననుస్తులువిప్పి కిందామీదా విరజిమ్మాడు. కారియర్ విప్పుకో
డానిక్కుర్చుని దాన్ని క్రిందామీదా దొర్లించాడు. అందుకోవున్న వన్నీ
క్రిందపడిపోయాయి. భవాని విస్తుపోయి చూస్తోంది.

కారియర్ సరిచేసి ఆకులో అన్నం పెట్టబోయింది. ప్రసాద్
మండిపడుతూ—

‘చేపెట్టుకుంటాలే’

‘అలావున్నా గేజిటివ్వేళ?’

‘ఎందుకుండరు—’

‘అంటే’

‘నువ్వే తనేహటికి తలుపుతియ్య లేదెంచేన?’

‘ఇట్టేవడుకుంటే కనుకువట్టింది’

‘అబద్ధమెందుకూ— లోపలినుంచి నాకు మాటలు వినిపించాయి’

‘ఇక్కడెవరితో నేను మాట్లాడతాను’

‘ఇటువంటిదాసవని తెలుసుకోలేకపోయాను’

‘అలాకోపంగా మాట్లాడుతున్నారేమి?’

‘మాట్లాడరు— నువ్వొకీనాటకానికి’

‘నాకేం బోధపడ్డంటేను— అదేదో విప్పిచెప్పి అడగండి’

‘అడిగేదేవిటి— నాకళ్ళతో చూసిందాన్ని లేదంటున్నావు?’

‘మీరేంజూశారు?’

‘ఆనునిషి దొడ్డిగుమ్మాన్నుంచి వెళ్ళిపోవడం’

‘గామరామ! మీరుచాలా పొరబడుతున్నారు’

‘నిజం చెప్పియ్యి— మీ పూరునుంచెవరేనా పచ్చారా?’

‘ఏదీలేదండి’

‘అదే అనద్దన్నాను— దొడ్డితలుపుతీసి పంపించావు’

‘లేదు మొత్తం అంటే మీరు సమ్మగాయె— పోనీ ఆ వెళ్ళేమనిషిని

ఈగోషల్నుంచి ఎందుకొస్తున్నావనడిగితే తేలిపోనాగా?

‘అదే పొరబాటుచేశాను’

‘నిజంగా పొరబాటే—అప్పుడు నిజమూ తెలుసును—నిష్ఠూరాలూ ఉండకపోను’

‘నేను ఈలాజ్ఞి—మీరుతప్ప యింకేమైనా నాకు పరిచయముందా యిక్కడ. ఎక్కడికెళ్ళినా యిద్దరంపోతున్నాం—వస్తున్నాం—

అనేసరికి ప్రసాద్గొంత సోపెట్టుకొని భోజనం ముగించాడు. ఆమె మూతిమీద చుక్కాచుగట వెళ్ళి బ్రతిమాలాడు—వద్దో భ్రాంతి వడ్డానుకాబోలని తుమావణచెప్పుకొన్నాడు. లేచి రెండుమెతుకులు కొరికిందేగాని—ఓకలాసలేదు—ముగ్గుటలేదు—ఓ కర్చీగో ప్రసాద్ కూచుంటే మరోకర్చీగో భవానిమీద ముడుచుకొని ప్రక్కపెట్టి అదోలావుంది. ప్రసాద్ మనమేదో అనడంనల్ల దిగానవడి పోయిందనుకుంటున్నాడు.

భవానిమాత్రం ఆలోచనలోపడింది మోసాపోయానని—ఆ వచ్చిన డైరెక్టు ప్రిసాద్ సంగతా తెలుసుకుని—ప్రిసాద్ కి పెళ్ళాడిన భార్యవుందనీ, ఆమె చాలాడబ్బుకలదనీ, వీడుచేతుగో ఎట్టనివగాణి లేనివాడనీ—భార్యనల్ల తిరస్కరింపబడి నిన్ను మోసంచేసి తీసుకొచ్చి నీసాలిబడ్డాడనీ—నవుముందుముందు తిండికీ గుడ్డకీగూడా చిక్కపడతావనీ—పెందరాళే మేలుకోమనీ, తన ప్రాపకంలోవుంటే నెత్తినబెట్టుకుంటానని నచ్చచెప్పాడు.

అంచేత మొగ్గణిపదిలేసి రానేవచ్చా—బరితెగి వీధినిబడదామా. లేకపోతే యింకాకొంతకాలంచూతామా—ఇప్పటికే డబ్బుకు ఇబ్బంది పడుతున్నట్లు నూచనలగుపిస్తున్నాయి. కిక్కిరుమనకుండా డైరెక్టుతో పోదామా అని ఆలోచిస్తోంది.

ప్రిసాద్ కి మాత్రం డబ్బెక్కడాబదులువుట్టలేదు. బ్యాంకింగ్ డబ్బంతా అయిపోయింది. బాలాంబద్గిరికెళ్ళి అడగాలనుకుంటున్నాడు.

వెడితే రంకుబయలవుతుందేమోనని చూస్తున్నాడు బలరామ్ మళ్ళీ అతనిక్కనపడలేదు. బాలాంబ వెళ్ళుద్దని కిట్టడిచేసుకుందని సరిపెట్టుకున్నాడు. డబ్బేమీలేకపోవడంచేత కరాకుచిరాగ్గాను వుంది. ఎందుకై నాసరే— ఏనై నాసరే—బాలాంబనడుగుదామని బయలుదేరాడు.

ప్రసాద్ తిన్నగా రిక్షాలోబయలుదేరి యింటికెళ్ళాడు. అల్లంత దూగా నోనోరుచూచి ముందుగానే బాలాంబతో అయ్యగారొస్తున్నారని చెప్పాడు.

‘అయ్యగారెవర్రా?’

‘రామప్రసాద్ బాబుగారు’

‘రానియ్యి—అవతలగ్గంటిస్తానా’

‘సిజంగానే వస్తున్నారండి’

‘నువ్వెళ్ళి ఏధిగేట్లో సలబడి—లోపలికి రావద్దన్నారని చెప్ప’

‘ఎవరన్నారంటే’

‘నేనన్నానని చెప్ప’

‘అంతారేమో?’

‘నిన్ను తన్నడానికతని కేమధికారంవుంది’

‘ఏమోనండి—బలరామ్ నుకూడా పంపండి’

‘బలరామ్ నిద్రపోతున్నాడు—రాడు’

‘ఇద్దరంనాకర్లమే కదండీ?’

‘పళ్ళురాలైతాయి బలరామ్ ని నొకరంటును’

‘జీతం వున్నకొడలేదండీ?’

‘అవన్నీ నీకెందు కవతలకుపో’

‘మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను—నాకేమీ’

‘అలాచెయ్య’

అసగానే ఆనౌఖరువెళ్ళి వీధిగేటుదగ్గర నిలబడ్డాడు. ప్రసాద్ చర చర చీడీలెక్కి గేటుదాటబోతుంటే నౌఖరు మిమ్మల్ని అమ్మగారు లోపలడుగెట్టడాని కీల్లేదన్నారనిచెప్పాడు.

‘ఏడిశావు—తప్పుకోవోయి’

‘మీరొస్తున్నారనిచెప్పితే గుమ్మం ఎక్కనివ్వద్దనిచెప్పారు’

‘బుర్రామ్ నిల్లాపిలోమాటు’

‘నిద్దరోతున్నాట్ట—ఇప్పుడు లేపితే గోప్పడతాడు’

‘నౌకరీవాడికి నిద్దరేనిటి?’

‘బుర్రామ్ యిప్పుడు నౌఖరుకాదుట. యడనూనేట ఈయింటికి’

‘అబ్బ—అందాకావచ్చిందా?’

‘ఏమోనండి—అమ్మగారన్నారు’

‘అయితే నన్ను లోపలికి పోనిస్తావా—పోనియ్యవా?’

‘నన్ను చంపేసి యెల్లండి’

‘అలాక్కాదు—ఒక్కమాటు బాలాంబను బయటకుపెలు—’

అసంటే నౌఖ రేజెప్పమన్నా రిన్నాడు. పిలుస్తున్నారండి ప్రసా దయ్యగా రనిచెప్పు అనడంతోనే నౌఖరు మేడమీదకెళ్ళి చెప్పాడు.

‘ఆమె మీతో మాట్లాడను. పొమ్మనిచెప్పు. అనడంతోనే వాడ లాగే చెప్పగావాణ్ణి నాలుగుతన్ని లోపలికెళ్ళాడు. మేడమెల్లెక్కాడు. బాలాంబ గదిదగ్గరి కళ్ళేసరికి బాలాంబ ముచంమీద పడుకున్నబల రామ్ చాతీపక్క ఓచెయ్యసుకు నిలబడి. ఏదో చెవులోచెబుతుంది. ప్రిసాద్ చూచి. ఎంతకై నా తగిందే ఆడది. ఇంతసాహసమా అన్నాడు.

బాలాంబ ప్రసాదుని చూడంతోనే మండిపడుతూ—

‘లోపలి కెవరొమ్మన్నారనిన్ను—ఎందుకొచ్చావు’

‘నన్నొకరు రమ్మనేడేనిటి—ఇది నాయిల్లు’

‘ముందు వీధిగేటుదాటి—అవలికిపో’

‘నేను వెళ్ళను—నాయిల్లు’

‘ఇక్కడ నీకేమీ లేదు—ఇప్పు డీయింటియజమూనిబలరామ్’

‘అనాకరుగాడా?’

‘ఎవడైతే మనకిమల్లా చవటగాడు’

‘నాకివ్వలసినడబ్బది’

‘నీమొహం—నీకోళ్ళుబాకీకూడానా?’

‘అస్తావా—ఇయ్యవా—నాలయిదువేలు’

‘నేనేమీసీకివ్వక్కర్లేదు—ముందు మేడదిగి బయటికిపో’

‘పోకపోతే యేంజేస్తావు’

‘గంటిస్తాను’

‘దుంపతెంపేస్తాను’

‘బాడితెగి లెప్పలానూబియ్యోపడుతుంది’

‘నీది—నాకేం దబ్బాగావున్నాను’

‘నీయిష్టమొచ్చినట్లుండు—అవతలికిపో’

అని భద్రాలుసరిగ్గాపేసుకుంది. బలరామ్ చకవకాసవ్వుతున్నాడు. ప్రసాద్ బలరామ్ దీ ఆ తలుపులు విరిగితిన్నతున్నాడు. బాలాంబ తలుపు దీసి—అమ్మపెళ్ళవినాలుగుపెడితేగాని తిన్నగావెళ్ళవు. అనినాకర్నిపిలిచింది ఏకపట్టుకొని ఏధిగేటుదాటించమంటే వాడంతవసీచేయడానికి సిద్ధపడ్డాడు. ప్రసాద్ కిక్కురుమసుకుండా మేడదిగి తోవట్టాడు చిట్టోరియాలించిహో ములోలాడికి.

బాలాంబ ముగాడంటేనేమాయ— నమ్మినవాళ్ళు పాడునూతిలో దూకినట్లే— తెగనికల్తీతో గొంతుకోసుకున్నట్లే— ఛీ! జన్మతగానే సరా! సిగ్గు— బిడియంపుండదూ—

అంటూ లోపలకెళ్ళి బలరామ్మతోకలిసి ఫలహారం చెయ్యడం మొదలెట్టింది. వాళ్ళిద్దరూ ప్రసాదంనుసురించి ఏమేమోచెప్పుకున్నారు. డబ్బులేసివాడెందుకు మారతాడు!!!

—

3

లాజిత్తులుపు బయటగొళ్ళెంవేసుచేమా అని ప్రసాద్ గబగబా గుంజాడు. ఆచప్పుడువిని హోటలునర్వెంటువచ్చాడు. ఈలాజిత్తులో వున్నా మెనెజర్ వచ్చి కారుమీద తీసిగెళ్ళారు మీరువస్తే ఆమెకోసం వెలగద్దసీ మీసామానంతా లోపల జాగ్రత్తిగావుందని చెప్పింది. మీరోస్తే తలుపుతీయడానికి నన్నిక్కడ కావలాపెట్టాడు ప్రొప్రయిటరు గారు. అని తలుపుతీసాడు. ప్రసాద్ లోపలకెళ్ళాడు. ఆమెతాలూకు చీపురుపుల్లయినా అందులోలేదు. ప్రసాద్ తాలూకు సామాను లెక్కడి వక్కడే ఉన్నాయి. పైగా మొన్న ప్రసాద్ కొన్ని మూడుచీరలు ఇంకా ఏవోకొన్ని మూటగట్టి ఓపెటెమీద పెట్టున్నాయి. దానిపైన ఓచీటీ కూడావుంది. ప్రసాద్ దాన్నితీసి చదవడం మొదలెట్టాడు. అందులో—

ప్రసాద్! నువ్వు నన్ను మోసంచేయించి తెప్పించావు. నీజన్మంతా మోసపుజన్మేనని నాకు తెలిసింది. మోసగాణ్ణి మోసంచేతనే జయించాలి అంచేత నీకు గుడ్బైచెప్పాను. నాకిప్పటికీ తెలిసిందేమంటే మగాడంటేనేమాయ— నమ్మినవాళ్ళు పాడునూతిలోదిగినట్టే— తెగనికత్తితో గొంతుకోసుకున్నట్టే—ఛీ! జన్మెత్తగానేసరా! సిగ్గుబిడియమూవుండాలి. నాకోసం వెలక్కు. నేనీసిటీలోనేవున్నాను. ఎప్పుడైనా కనుపిస్తాలే.

అని వుంది. ఆరే! అన్నివిధాలాచెడ్డామూ, అటు పెళ్ళాడిన పెళ్ళాన్ని చెందనాడుకున్నాను ఇదేమోశాశ్వతమని. అక్కడికెడితే మేడ మెట్లెక్కితే చొక్కచీరిస్తానంది ఇక్కడకొస్తే యిది గుడ్డైచెప్పింది. ఇప్పుడు మనగతేవీటి? లాడికి మీలుగుకు యివ్వవలసిందబ్బుకు లటా యిస్తాడు హోటల్ కీఫరు మర్యాదావుండదంటూ ఆమూటలోచీరలు వగైరాటుతీసుకొని బబారుకల్చి విక్రయించగా కొంతడబ్బాచ్చింది. హోటలుకాకీ వదిలించాడు—

ఇప్పుడేజెయ్యడమాఅని ఆలోచిస్తూ ఓనాలుగుమార్గాలకూడల్లో నిలబడ్డాడు. ఏఆలోచనాచాలిపోడంటేను. ముందుసంగతెల్లాగ? అయినా వోయెసువేసిచూస్తాను బాలాంబకి.

అంటూ చరచరానడచి పోతున్నాడు. ఓపాతన్నేహితుడౌపించాడు. నాడిదీపం ఆర్పేద్దామని ప్రసాద్ అనుకుంటే వాడేయితన్నార్పేసి పోయాడు నిజంగా అతనిదగ్గిర ఎఱ్ఱనియేగాణిలేదంటే నమ్మండి. ఆదిలోనే అయిపోయాయి చేతినున్న రిస్తువాచీవగైరాలు—

ప్రసాద్ మరోపదిరోజులెల్లాగో గెంటాడు. ఒక్కపూటకూడా గడిచేతోవలేదు. ఎక్కడేనాకారీచేద్దామా అనుకున్నాడు. పువ్వులమొనచోటే కట్టెలమ్మడనూ అని అభిమానపడ్డాడు. స్నేహితులెవరేనా కనిపించిపిలిస్తే చాళ్ళుపోవెళ్ళి ఓపూటగెంటువాడు— ఏదేనా హోటల్లో జననమ్మర్దం బాగావున్నప్పుడుపోయి చెక్కపూటుగాతిని ఇవతలికడాయించేవాడు. ఇలాగ ఓవారంగడిచేసు— రెండువారాలు గడిచేను అంతేకదా?

తుండకి బాలాంబకిప్పట్లో కనిపిస్తే లాభముంటుందేమోనని వెళ్ళాడు. పురాకృతకర్మఫలం అనుభవించగలీరుతుందా? అంటే,

బలరామ్ బాలాంబతో ఒక్కసారివెళ్ళి ప్రసాద్‌తో మాట్లాడి రానా? అడగ్గా నీకలాంటి కతూహలంవ్రంటేనేవొద్దనుగాని లోకలికి మాత్రం తీసుకురావద్దని చెప్పింది.

ప్రసాద్ యెదుటకెళ్ళాడు బలరామ్. తలదించుకున్నాడతను. అతనిదైన్యస్థితింతాయెడట గోచరించింది. మాటాడలేకపోయారొకరితో ఒకరు- బలరామ్ ఇలాఅయిపోయారేమిటన్నాడు. ఏం చెయ్యమన్నా వంతా అయిపోయింది. తిండికూడా లేదు నాలుగురోజుల్నించన్నాడు. బలరామ్ బాలాంబచూడకుండా పెట్టె తెరిచి ఎందిరూపాయిలనోగొకటిచ్చాడు. అదివుచ్చుకుని ప్రసాద్ వెళ్ళిపోయాడు.

బాలాంబని బలరామ్- బలరామ్‌ని బాలాంబ ఒక్కక్షణం వదిలుండలేకుండావున్నారు- కాని బలరామ్‌మాత్రం ఎంచేతనో అదో మోస్తరుగా కనిపిస్తున్నాడు. బాలాంబ కనిపెడతోందిగాని సాహసించి అడగలేకపోయింది.

రెండుమాసాలు దొగ్గాయి కేలండల్లో. ఒకనాడు బాలాంబ పార్థసారథిస్వామికోవెలకెళ్ళింది. బలరామ్ ఇట్లోనేవున్నాడు- బాలాంబ తాలూకు చెక్కుబుక్కులు ఖజానాతాళాలు అతనిదగ్గరేవున్నాయి- ఇదివరకే యేభే వేలు డ్రాచెయ్యడానికి చెక్కుమీద సంకేతంచేయించాడు మంచికలాసాటయంలో- ఇంట్లోడబ్బుందికదా యెందుకని ఆమె అడగలేదు.

ఆమె కోవెలకెళ్ళగానే బలరామ్ బ్యాంకికెళ్ళి మార్పుకొచ్చాడు చెక్కు. కాకితాలకట్టలేకక ఓబట్టబుడతలోపెట్టి దాచాడు- తనకు గావలసిన సామానులు తన వసుకునేని అన్నీ ఓన్నేహీకు డింటిగొకి చేర్చాడు. ఖజానాతాళంతీసి యింకోయిరవై వేలంపట్టుకున్నాడు - కాని ఓచీటిమాత్రం ఆమె తలదావ్వుకునేసామానునాచే పెట్టెలో పెట్టాడు.

మదరాసులో ఓచూరుమూల మిటిబిల్లింగ్సులో వున్నాడు బయటికి గాకుండా—

భవానినివిక్టోరియాలంబిషోమునుంచి లేవదీసుకుపోయిన ఫిలిం డైరక్టరునిబంగా ఫిలిం డైరక్టరుకాడు. అతడిమేను ప్రక్కగడిగో బసగా వుండి, అక్కడివాళ్ళవల్ల నగతగాతాతెలుచుకున్నాడు. నింపాదిగా గేలం వేసాడు. తగిలించిచేప. అతడు మనాసుగో వాళ్ళనీవీళ్ళనీ మాయజేసి డబ్బులాగుతూ జీవనంగడుపుతున్నాడు. భవానిదగ్గరవస్తువులూ—డబ్బూ వున్నట్టు లండిహోమ్ సర్వర్లుచెచ్చారు. అనీగాక భవాని చాలాఅంద గ్గతే. ఆమెనువీధిపైటి పదిమందివల్లా డబ్బులాగాలని చూశాడు.

భవానిని వేపేరిలో అదివరకే కదిర్చిన డాబాలోపెట్టాడు. అక్కడోదానికోటి ఏమీలేదు. రెండుమూడు రోజులన్నీ దబ్బాగా నడి పించాడు. నాలుగోరోజుంచి అయిదారుగురు స్నేహితులొచ్చేవారు. వాళ్ళంతా వేకాట, తాగడం, అల్లరిమొదలెట్టారు. ఇదంతాచూసి భవాని బిక్కజచ్చింది.

మఱునాడు మధ్యాహ్నం ఫిలిం డైరక్టరు స్నేహితుణ్ణంటూ ఒక జొచ్చిసరసాల కవత్రమించాడు. వాణ్ణినుందలించింది. వాడు డైరక్టర్ని ఓగడిపరకలాచూసి మాట్లాడుతో—వాడిటోపీలోబడ్డావు. నీదగ్గరున్న దంతాగోకేసి వారలరోజుల్లో—నిన్న తుక్కుక్రింద లెగ్గొట్టించి—పదిమంది వల్ల పదివందల్లాగ్గుని గెంటుస్తాడు. నాతోవస్తావా నిన్నందలమెక్కిస్తా నన్నాడు.

భవాని వీణ్ణిమోసంచేసి బయటకు పోవాలని—మీరు సాయం కాలం ఏడుగంటలకొస్తే చల్లగా జారిపోదామని చెప్పింది. వాడు చంక తెగరోస్తోవెళ్ళాడు. వాడెళ్ళడంతో—తనపెట్టెనద్దుకొని తలుపుపైన గొణ్ణిపెట్టి, ఘాటుకేసు చేస్తోవుచ్చుకొని వేపేరినుంచి బయలుదేరి— అయిమూలగా మిటిబిల్లింగ్సు పక్కనించేపోతూంది.

బలరామ్ ఈమెను ఆనవాలుపట్టి గబగబా మేడదిగి యివతల కొచ్చి పలకరించాడు. ఆమెబాధమంది. సంగతంతా తెలుసుకున్నాడు— తనవల్లగాదా ఆమె యీస్థితికొచ్చిందని పశ్చాత్తాపపడి—ఆమెని తనబనకి తీసికెళ్ళి తనసంగతంతా చెప్పి—ఆమెకి సమ్మతం కలిగించి ఆమెతో—

‘నీకేమీ భయంలేదు. నావల్ల నీకవకారం జరిగింది. అందుచేత నిన్ను నెట్టిసబ్బెట్టుకొంటాను’

‘చాలామంది యిలాగే చేశారు’

‘సన్నాతలచవద్దు’

‘నాకేమీ ధైర్యం చిక్కడంలేదు’

‘ఏం చేస్తే ధైర్యం చిక్కతుంది’

‘నాకేమీ పాలుపోవటంలేదు’

‘మనస్సుపాడుచేసుకోకు — నేను చాలా పశ్చాత్తాపం పడు తున్నాను’

‘చెయ్యి శాలింతర్వాత ఆకులట్టుకోడం’

‘అలాగే జరిగింది—నాకూ ఎవ్వరూలేదు—అంచేత యిద్దరం కలిసి కలకత్తాపోయి అక్కడందాము—

అంటే ఆమెకేదో సమ్మతం గలిగి—సన్నేంజేసినా నీదేభారం— నీతోనే వుంటాననిఅంది. బలరామ్—ఆగ్రాతి మెయిలుకే భవానిని తీసు కొని కలకత్తాకి బయల్దేరాడు.

బాలాబ కోవెలనుంచి సాయంకాలం యింటికోచ్చేసరికి బల రామ్ అర్జునుగా రాజమండ్రి వెళ్ళాడని నౌకర్లుచెప్పారు. సరేననుకుంది. మర్నాడుదాకా బొంబాయిపట్టణం చీటికగిరిచింది. వాగ్రథబలరామ్ది విప్పి చదివింది వాస్తో—

‘నాకోసం నిరీక్షించొద్దు—నేను దేశాంతరాలకిపోతున్నాను. నా మాటలపెట్టక నన్ను మరిచిపో! రాఘవప్రసాదంతమోసగాడై నా అభిదూ సీభర్త-పిచ్చివాడై వీధులవెంటడుక్కంటున్నాడు. అది నీకు—నాగూ గూడాశ్రేయస్సుకాదు. అతనిని తిరిగిచేరదీసి—మన్నించి ఏలుకొ—ఇది నామనఃపూర్వకమైన పలహా! అంతేగాక పూర్తిగాకాకపోయినా—నావల్ల మీదంపతులకి కొంత అపకారం జరిగింది. అదేనన్ను బాధించింది. నేను దేశదిమ్మర్నై పాదానికదే కారణం—వ్రాసాద్ ఇప్పటికి బుద్ధితెచ్చుకునే వుంటాడు—

అనివుంది. బాలాంబ ఆచటిచదువుకుని—మగాడుటేనేమాయ— నమ్మినవాళ్ళు గోతులోపడ్డట్టు— తెగనికత్తితో గొంతుగోసుకున్నట్టు— ఛీ! జన్మత్తగానేసరా! సిగ్గూ—బిడియమూవు డద్దూ—

అనుకొని ఆచటిని సహనశీలవక్తలుచేసింది— ఎందుకో చెక్కు బుక్కుతీస్తే వృథావేలు—ఖజానాతెరిస్తే యిరవైవేలు— గల్లంతు— నాకిలాంటి పోయిశ్చిత్తం కావలసిందే—

అని దిగాలుపడి కూలబడిపోయింది. అదేసమయంలో అపీధివెంబడి ‘రాణివాసం—రాణివాసం’ అంటూ పిలిచివాడు గంతులేస్తో తిరుగుతున్నాడు— చటాలునలేచి బాలాంబ నొకరిచేత అపిచ్చివాణ్ణి పిలిపింది—

‘ఎవరునువ్వు?’

‘రాణివాసం’

‘అలా యెందుకంటావు?’

‘రాణివాసం’

‘నీపేరేమిటి?’

‘రాఘవప్రసాద్’

అనడః తోనే బాలాంబ అతన్ని యింకా దగ్గరగాపిలిచి— రెండు
చేతులూపట్టుకొని— రాణివాసం ఎక్కడ— అని అడిగింది.

‘అంతారాణివాసమే’

‘నీకు మంచిబట్టలిస్తాను కట్టుకుంటావా?’

‘నువ్వస్తే కట్టుకోసు— రాణివాసం యివ్వాలి’

‘రాణివాసంవది’

ఇదే—

రాణివాసం

ప్రహరముంతా యిదే తింతుఅనుకోకండి— ముగాడంటే మాయ
అనేఅడవి— ఆడదెత్తక నాతిగిందే— ఇంతసాహసమూ అనేమగాడూకూడా
నెట్టి నాయనమ్మలే అవినమ్మండి.

సంపూర్ణం.

మల్లాది వారి రాబోవు

క్రొత్త నవలలు:-

- 1 లైన్ గరల్
- 2 బేగం బమ్మన్
- 3 మూడు ముళ్ళు
- 4 ఆడదాంపత్యం
- 5 మగదాంపత్యం

బాళ్ళుముద్రాక్షరకాల, రాజమండ్రి.

రాబోవు నవలలు

శ్రీమోనా పురంవారివి

1. భర్తలేని భార్య
2. భమ
3. నైటు పికార్
4. హానీమూన్

వలయువాడు:—

పి. వి. రామయ్య సన్, రాజమండ్రి.

